

En Dyrlæge har meddelt mig, at som det staar for Djeblikket, kunde han ikke luke op for en Gaards Besætning en Maaned efter, at han har erklæret Dyrene for helbrede. Det forekommer mig at være for stærk en Foranstaltning, og den rammer i Virkeligheden baade den, der lider Tab derved, og os, der ikke kunne affætte vort Kvæg.

Ordføreren (Mourier-Peter sen):

Jeg skal blot i Anledning af de Bemærkninger, der kom fra den sidste ærede Taler, anføre, at det ikke forholder sig ganske rigtigt, at Hunde skulle lukkes inde; der staar udtrykkeligt, at „alle Hunde skulle holdes bundne eller føres i Baand“. Der er altsaa ogsaa Lejlighed til, at Hunde kunne bevæge sig i fri Luft, naar man fører dem enten i Strikke eller i Baand. Selv om Mund- og Klovesygen ikke i og for sig er nogen dødbringende Sygdom, saa er det en farlig Sygdom, der kan medføre saa store Tab og Gener for Befolkningen paa Landet, at jeg synes, der er den største Opfordring til at anvende alle mulige Forsigtighedsregler mod dens videre Udbredelse, som kunne tænkes, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at ogsaa en Bestemmelse som den om Hunde, gennem hvilke der i Virkeligheden let vil kunne overføres Smitte, bør vi gaa ind paa; den kan jo ogsaa meget let overholdes. Naar vi have nævnt Hunde og ikke f. Eks. taget Katte med, som ogsaa kunne overføre Smitte, ligger det simpelt hen deri, at saadanne Bestemmelser over for de sidstnævnte Dyr ville være upraktiske, hvorimod de kunne gennemføres over for Hunde. Jeg tror altsaa, at den ærede Landstingsmand kan frastalde de Betænkeligheder, som han nærede over for Vædringsforslaget under Nr. 5.

Da den højtærede Indenrigsminister har udtalt som sin Hensigt at ville tage sit Vædringsforslag til § 17, 1ste Stykke, tilbage og tillige har stillet en nærmere Konference med Udvalget i Udsigt, skal jeg ikke fremkomme med de Udtalelser, jeg ellers vilde have fremsat paa Udvalgets Begne, idet jeg nærer det Haab, at det ved denne nærmere Overvejelse vil lykkes at bringe en tilfredsstillende Løsning af dette Spørgsmaal, saaledes at det ikke skal blive nogen Hindring for dette Lovforslags endelige Vedtagelse. Jeg skal derfor udtale min Glæde over, at Ministeren har udtalt, at han vilde tage dette Vædringsforslag tilbage.

Indenrigsministeren (Singer-lev):

Jeg har egentlig kun at udtale mig om Spørgsmaalet Mund- og Klovesyge overhovedet, som opstatedes af det ærede 11te

longevalgte Medlem (Suul-Ryhsensteen). Det ærede Medlem sagde, at Mund- og Klovesyge skulde ikke betegnes som en særlig farlig Sygdom (Suul-Ryhsensteen: Den, vi have). Ja, jeg hørte nok, at det ærede Medlem vilde antyde, at man i Sylland ikke egentlig havde den rigtige Mund- og Klovesyge; men det maa jeg afvise paa det allerbestemteste. Sundhedstilstanden i Sylland er den, at der nu paa flette Uge ikke er forekommet noget nyt Tilfælde. Der henstaar adskillige. Der har været spurgt, hvorvidt der i Herning er noget nyt Tilfælde, og ærede Medlemmer erindre vist, hvorledes Spørgsmaalet er opkommen. Sagen er underjagt saa godt, som den kan underjages, og der er ikke befundet noget; mere kan jeg i Djeblikket ikke sige. Mund- og Klovesygen er ganske vist ikke nogen særlig farlig Sygdom. Det er den samme, vi have over alt i Landet; der er ikke nogen væsentlig Forskel paa den; det ene Tilfælde kan være mildere end det andet. Der har aldrig været nogen, der har betegnet den som en særlig farlig Sygdom; men den er overordentlig smitsom. Nu er det ganske ligegyldigt, hvad den ene og den anden her i Landet mener om Mund- og Klovesygen; men naar man kan henvise til, at Følgen af, at vi have den, eller af, at man har os mistænkt for at have den, var, at England forbød Indførsel af Kreaturer, og dernæst, at Tyskland har forbudt Indførsel af Kreaturer, saa forekommer det mig virkelig, at om man her i Landet mener, at det er en lidt mere eller mindre farlig Sygdom, eller at man bør træffe mere eller mindre alvorlige Foranstaltninger imod den, bliver en temmelig ligegyldig Sag; thi det maa være Regeringens Pligt at bekæmpe Sygdommen med hensigtsmæssige Midler, under ikke større Ulemper for Befolkningen end nødvendigt. Paa den anden Side vil det være noget af det uforsvarligste at lytte til de Røster, der sige, at vi gøre for megen Stads af denne Sygdom. Man maa se at blive af med Sygdommen, og det kan man ikke, naar Folk holde den skjult og ikke melde den, og naar de trække deres syge Dyr til Markedet og ikke ere hderst samvittighedsfulde. Derfor har jeg paakaldt Landbrugets Hjælp — og de Herrer have været saa gode at gaa i samme Retning som jeg — og saa for Resten bekæmpe den med alle de Midler, der staa til Raadighed og se at blive færdig med den. Men det bliver man ikke, naar man siger, at det hele ikke betyder noget. — Hvad Hundene angaar, er det en af de mindste Ulemper at holde en Hund bunden eller trække den i en Snor i de ganske enkelte